

Розділ 101	Ні зі смутку, ні з радості постать у білому приносить лихо у цей світ	223
Розділ 102	Привид у білому бере воїна в чорному в помічники	247
Розділ 103	Безіменний привид підносить безіменну квітку	261
Розділ 104	Людина в безодні серед дощу знаходить капелюх	277
Глосарій		313

Се Лянь і Хва Чен пройшли крізь храм і попрямували до великої гори. Через годину шляху вони нарешті увійшли до мідної печі.

На території гори Тонлу, схоже, була особлива сила тяжіння: пролетіти над нею було неможливо, а піднятися можна було лише пішки. Дорога ставала дедалі крутішою та холоднішою. Спочатку вони йшли по тонкому шару снігу, а вже через пів години його намело аж вище колін.

Через те, що Се Лянь багато ходив, він зовсім не відчував тутешнього холоду. Натомість він вкрився легким потом, а його біле, як борошно, обличчя — легким рум'янцем. Він тільки-но збирався заговорити із Хва Ченом, як раптом простір під його ногами спорожнів, і він різко опустився на два чи!

Хва Чен ішов за ним і, схоже, був готовий до такого випадку. Він миттю підняв принца назад і промовив:

— Обережно, rere.

Він відтягнув Се Ляня убік, і коли той озирнувся, то побачив, що на тому місці утворилася темна глибока яма.

— На цій горі багато таких ям, — пояснив Хва Чен. — Просто повільно йди за мною, і все буде добре. Щойно ти трохи поквапився.

Гірська порода під снігом виявилася напрочуд крихкою, повсюди були ями різного розміру й з виду невідомо наскільки глибокі. Але Хва Чен навіть пам'ятав місце розташування всіх цих ям.

Се Лянь перевів подих, а тоді запропонував:

— Тоді, може, нам іти ще ближче? У снігових горах не можна голосно кричати, тож, якщо випадково на щось натрапимо, не зможемо голосно покликати на допомогу...

Не встиг він договорити, як згори почув гнівний крик:

— Знову ти?!

Не було слів.

Що це за шановний сміє голосно кричати на такій небезпечній і засніженій горі?!

Піднявши голови, вони побачили, як посеред всеосяжного білого снігу билися одна з одною дві маленькі чорні постаті. Від них летіли стріли й чувся передзвін металу, а також виднілося духовне світло. Хтось із них знову сердито крикнув:

— До яких пір ти збираєшся муляти мені очі?!

Виявилося, що це були Наньфен і Фуяо!

Не замислюючись про те, чому вони тут, Се Лянь тут же захотів гримнути на них: «Замовкніть!», але він швидко спинив слова, перш ніж вони встигли вилетіти з його рота. Якщо вже троє людей будуть так кричати одні на одних, то як ця гора зможе не зруйнуватися???

Хва Чен схрестив руки на грудях і, піднявши брови, промовив:

— Хіба вони не знають, що, кричачи в засніжених горах, можна викликати лавину?

— Коли вони такі злі, то їхнім мізкам байдуже на все інше! — відповів Се Лянь.

Він хотів кинутися вперед, щоб розтягнути їх, але гора була вкрита снігом, а під ним — глибокі ями. Він знову ледь не впав у одну з них, тому зупинився й промовив:

— Не можна залишати їх так битися!

Але було надто пізно. Раптом без видимої на те причини в Се Ляня заколотилося серце, він різко підвів голову й від побаченого широко розплющив очі.

На самій вершині засніженої гірської стіни виднівся великий білий шматок, який уже тремтів і руйнувався.

Наньфен і Фуяо, які люто билися в іншому боці, теж відчували цей німий тиск й обидва поглянули вгору.

Наступної миті той шматок гори, який нагадував величезну греблю, обвалився й покотився на них величезною сніговою хвилею!

Тепер це справді була лавина!!!

Се Лянь схопив Хва Чена за руку, розвернувся та кинувся тікати. Але холодна й важка снігова хвиля продовжувала наростати, розділяючи їх.

Принца кидало на всі боки. На білих снігових хвилях його кілька разів перекинуло, але він продовжував наполегливо чинити опір. Однак снігу в лавині було забагато, він нісся з такою силою, що раптові сплески задухи накривали Се Ляня навіть попри те, що голова його була ще назовні. Коли принц востаннє вигукнув «Саньлане», то вже не витримав, і його поглинув величезний потік льоду й снігу.

Через якийсь час снігова гора нарешті заспокоїлася.

І згодом на сніговій рівнині раптом двічі випнув сніг, потім звідти висунулася долоня.

Вона пошаруділа по снігу, і за нею з'явилася вся рука, а тоді й голова, повністю вкрита снігом. Вона глибоко вдихнула й тут же закашлялася.

Так, це був Се Лянь. Доклавши всіх можливих зусиль, він нарешті викопався з-під товстого шару снігу. Здавалося, наче він вирвався з могили. Його обличчя й руки майже заціпеніли. Він кілька разів потер ними й подмухав гарячим повітрям, а потім підняв голову й розгублено озирнувся.

У безкрайній білизні не було видно нічого сліпучо-червоного.

Але кричати в пошуках Хва Чена Се Лянь не міг — якщо зійде ще одна лавина, він точно буде приречений.

Тож йому нічого не залишалось, як встати й піти самотою в пошуках по замерзлому снігу.

Відчуття були дивні. Се Лянь явно знаходився на тій самій горі, але тепер здавалося, що стало набагато холодніше, ніж раніше, тоді, коли він ішов тут із Хва Ченом.

Принц смутно відчував, що щось було не так, але не міг зрозуміти, що саме, тому продовжував просто розгублено йти далі. Невідомо, скільки часу він так ішов, але раптом попереду з вітру та снігу вийшла людина. Її білий одяг і чорне волосся розвіювалися на вітрі.

Побачивши її, Се Лянь трохи зрадів і тут же пішов назустріч.

— Ти...

Як тільки це одне-єдине слово злетіло з вуст принца, людина підняла голову. На її обличчі показалася біла-біла маска, половина якої посміхалася, а половина — плакала.

Се Лянь закричав так, ніби його вдарили ножем просто в обличчя!

Разом з цим криком він розплющив очі й раптом сів. Перевівши подих, принц із жахом усвідомив, що зовсім не стоїть на засніженій горі, а лежить у темному просторі.

Виявилося, що це був сон. Се Лянь протяжно зітхнув і витер з чола холодний піт.

Трохи помацавши навколо, він виявив під собою камінь, що заріс травою, і трохи заспокоївся. Се Лянь випустив з долоні вогонь, щоб освітити місце, у якому знаходився, і першою ж справою покликав:

— Саньлане? Ти тут?

Та несподівано, коли в його руці спалахнуло полум'я, принц тут же побачив, що поруч із ним у темряві мовчки стоїть якась людина.

Від переляку Се Лянь миттю схопився за меч Фансінь. Людина стояла так близько до нього, а він зовсім цього не відчув!

Проте, коли принц придивився до неї уважніше, холодний піт зник з його чола. Виявилося, що це була кам'яна статуя.

Причому не та скам'яніла людська фігура з останками жертв виверження вулкана, а звичайна рукотворна статуя.

Освітлюючи все навколо полум'ям з долоні, Се Лянь усе більше й більше в дечому переконувався.

Місце, де він лежав, виявилося печерою, яка використовувалася для духовних практик. Він бував у таких місцях, коли практикував відлюдництво, тому зовсім не здивувався. Отже, те, що знаходилося в цій печері, було зовсім не звичайною статуєю, а статуєю божества.

Сама печера мала форму арки, а статуя — струнке тіло, гідну й невимушену поставу та елегантну позу. Її права рука лежала на руків'ї довгого меча на талії. І навіть стрічки, що звисали з постаті статуї, і складки її одягу були вирізьблені незрівнянно делікатною манерою. Але ця статуя мала одну дивну річ.

Її обличчя прикрили легкою вуаллю.

Ця вуаль колихалася, наче димчастий серпанок, і, хоч вона й закривала обличчя статуї, проте виглядала дуже дивно та додавала їй таємничої краси. Однак Се Лянь ніколи не бачив, щоб статуям накривали обличчя, тому несвідомо простягнув руку, аби зняти вуаль. Раптом ззаду почувся голос:

— Геге.

Се Лянь різко обернувся й побачив, як біля входу в печеру з'явилася постать у червоному. Це був Хва Чен.

Принц тут же кинув вуаль, знову закривши обличчя статуї, розвернувся й підійшов до нього:

— Саньлане! Як добре, що ти тут. Якраз роздумував, де ти можеш бути. З тобою все гаразд? Не забився?

Хва Чен підійшов до нього й відповів:

— Усе добре. А ти?

— Зі мною завжди все добре. Що це за місце?

Лише вийшовши звідти, принц зрозумів, що це місце було зовсім не однією маленькою печерою. Зовні знаходився довгий коридор, який кудись вів. Се Лянь давно звик, що Хва Чен завжди може відповісти на всі його запитання, але цього разу у відповідь почув:

— Не знаю. Напевне, ми під горою.

Такі слова принц дійсно чув уперше. Хва Чен чітко пам'ятав навіть те, скільки ям було на горі і як їх

